

КОЛОНКА ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України,
професор

Шановні колеги!

Період невизначеності закінчується. Американський проект трансформації світу під назвою "Глобалізація" наказав довго жити чи, інакше кажучи, зазнав фіаско. Цікаво, що першими почали його знищувати знову ж таки американці.

Чому я зробив такий висновок?

Тому, що найперший ворог глобалізації — протекціонізм, прояви якого спостерігаємо сьогодні в США. Адже збільшення митних зборів на метал, автомобілі тощо, запроваджених президентом Д. Трампом, не що інше, як протекціонізм.

Другий сигнал розвалу глобалізації — ситуація у фінансово-кредитній сфері. Для глобалізації характерна єдина грошова система. Такою американці уявляли доларову систему, пануванню якої сьогодні настає кінець. Навіть Саудівська Аравія розпочала продавати нафту за китайський юань. Нині долар з ринку витісняють регіональні грошові системи: юані, рублі, біткойни тощо. Глобалізація привела американський народ до безробіття та злиднів. Згадайте колись квітуче місто Детройт... Можна навести ще приклади кінця глобалізації, але досить.

Глобалізаційні проекти завжди були у глобальному історичному процесі. Можна без перебільшення сказати, що найзначніші соціальні конфлікти, котрі відбувалися в історії, розвивалися на тлі глобалізації, яка призводить до утворення олігархії, знищення економіки менш розвинених країн, економічної й демографічної криз.

Глобалізація як практична стратегія, що проводилася після закінчення "холодної війни", була спрямо-

вана на те, щоб забезпечити американське панування у світі, проте перевірку на міцність не витримала. За планом глобалізаторів, потрібно було за відносно короткий час сформувати у країнах Сходу ліберальні політичні режими, орієнтовані на США, а також економіку, відкриту зовнішнім інвестиціям і впливам, з пріоритетом приватного бізнесу та підприємництва й витісненням з неї держави.

Після закінчення процесу глобалізації, згідно із задумом її ініціаторів, мав бути однорідний політичний, економічний і духовно-культурний простір — світ, організований за американськими лекалами, в якому США надовго б залишалися визнаним лідером.

Альтернативою глобалізації є регіональні моделі розвитку. Численні історичні приклади свідчать про стабільність економіки країн, що розвивалися за такою моделлю, відособлено від зовнішнього ринку. Такий розвиток ніколи не буває занадто швидким: навіть США було потрібно ціле століття (1860—1960-ті роки) жорсткого протекціонізму, щоб вивести країну в безперечні лідери світової економіки.

Регіональну модель розвитку сьогодні обрали за основу Китай, Іран, Малайзія, Російська Федерація, Білорусь, Венесуела й багато інших країн.

Глобалізація завдала непоправних збитків Україні. Знищена економіка, свавілля олігархів, молодь залишає країну. За минулий рік українські мігранти заробили понад 9 млрд доларів, і це за вельми скромними оцінками експертів. Співпраця з Міжнародним валютним фондом не дає можливості розвиватися економіці нашої країни, веде до пауперизації населення. Вимога МВФ вводити в обіг стільки грошей, скільки є

золотовалютних запасів у доларах, призвела до грошової пустелі. Якщо в державі запаси в доларах становлять 20 млрд, то Україна може ввести в обіг 520 млрд грн, при співвідношенні долара до гривні 1:26. А для розвитку нашої економіки потрібно майже 2 трлн грн, тобто в чотири рази більше, ніж маємо.

Глобалізація спричинила хаос у нашій державі, який законсервовано спеціалістами корпорації "РЕНД". Теорія керованого хаосу, розроблена американськими спеціалістами, передбачає застосування *системи операцій базового ефекту* (ОБЕ) до управління країною, що призводить до консервації хаосу. Звернімо увагу на постійні "реформи" у сфері управління. Спочатку умовами МВФ були скорочення кількості міністерств і комітетів, згодом розпочалися зміни міністрів (за 26 років змінилося міністрів: прем'єр-міністрів — 16, економіки — 20, культури — 21, фінансів — 16 і т. д.); реформування ЗМІ (роздержавлення газет, громадське телебачення), що призвело до скорочення на третину числа журналістів і їх безробіття; для державних установ введено величезну кількість звітів тощо. Це і є ОБЕ, застосування яких веде до консервації хаосу в країні.

Вагому роль у хаотизації України відіграє "п'ята колона", яка сьогодні реальніша й небезпечніша, ніж загроза прямих військових інтервенцій, економічних санкцій і дій західних спецслужб. Тема "п'ятої колони" вкрай складна й різнопланова. Зауважимо, що ЗМІ використовують термін "п'ята колона" в однині, хоча насправді їх чимало, зокрема: офшорна аристократія; іноземний капітал усередині країни; ЗМІ, які фінансують із-за кордону або з внутрішніх джерел, підконтрольних Заходу; частина багатомільйонної армії іммігрантів; неурядові організації, багато представників яких є іноземними агентами; Національний банк України, котрий контролює Федеральна резервна система; українські банки, які підпадають під прямий адміністративний контроль з боку податкової служби США (згідно з американським законом FATCA).

Якщо прагнемо змінити ситуацію в країні, потрібно негайно братися до роботи з нейтралізації "п'ятої колони". Сьогодні ця тема в наших ЗМІ, на жаль, маргінальна.

Змінити ситуацію в Україні не просто. Чому?

По-перше, значна грошова застава у розмірі 2,5 млн грн, що дає змогу балотуватись у президенти лише олігархам, бізнесменам, для котрих Україна не більш як бізнес. По-друге — таємне голосування, що дає можливість використовувати адмінресурс для фальсифікації виборів.

Однак потрібно боротися за зміни. Оскільки Україна є асоціативним членом Європейського Союзу, слід вимагати введення європейських законів у виборчі процеси та соціальну сферу.

Що ж треба насамперед змінити?

1. Увести електронне голосування під час виборів президента, парламентарів і проведення референдумів, як це відбувається у Швейцарії з 2012 року.

2. Законодавчо встановити величину децильного коефіцієнта на рівні 4—7 одиниць, як це запроваджено в Данії, Фінляндії, Швеції, Німеччині та інших країнах Європи. *Децильний коефіцієнт — це відношення середньої величини сукупних доходів 10% найзаможнішої частини населення до середньої величини сукупних доходів 10% найбіднішої його частини.* Сьогодні в Україні він дорівнює 77—100. А ще з часів Платона відомо, якщо величина децильного коефіцієнта перевищує 4 одиниці, чекайте на соціальний вибух. Якщо влада прагне отримувати більше грошей, то мусить підвищити зарплатню бідній частині населення, щоб утримати величину децильного коефіцієнта на заданому рівні.

3. Увести пряме управління економікою з боку держави та суспільства. Замінити монополії олігархів та вузького кола капіталістів на систему розгалужених середніх і малих підприємств. За прикладом Західної Європи націоналізувати монополії базових галузей: енергетики (газ, електрика), підприємств телефонного зв'язку і пошти, залізниці.

4. Провести територіально-адміністративну реформу за принципом ресурсно-фінансово-соціальної самодостатності на основі природно-ресурсної капіталізації, інтелектуального потенціалу, виробничих потужностей, інженерних мереж, логістичних можливостей тощо.

Ресурси для запропонованих та інших змін в Україні є. Тільки владі потрібно мати бажання впроваджувати реформи, які сприятимуть виходу країни з кризового стану.

Шановне товариство! Ми самі винні в кризовому стані нашої держави. За 27 років ми не змогли провести в депутати жодного представника бібліотечної спільноти, книговидавничої сфери, музеїв, театрів, які б захищали інтереси працівників гуманітарної сфери. Невже серед нашого товариства немає гідних людей для плідної праці в Парламенті, Кабінеті Міністрів тощо? Зверніть увагу на сучасний склад міністерств і державних комітетів, і ви побачите там фарисеїв та людей з кишнями, що потребують доларів. Набридли мовчати й спостерігати, як у владних структурах тасують людей, неначе колоду карт. А змін немає.